

КАЗКА-ВИГАДКА СМІШНА
ПРО
ВЕДМЕДЯ-
ЛАСУНА

Р. ЗАВАДОВИЧ

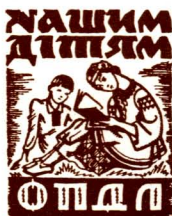
Казка-вігадка смішна

про

ведмедя-ласуна

МАЛЮНКИ В. ВЕРБИЦЬКОГО

Нове, змінене видання

ОБ'ЄДНАННЯ ПРАЦІВНИКІВ ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ
Торонто Р. Б. 1966 Нью Йорк

Світлій пам'яті донечки
Лялечки
присвячує свою працю
В. Вербицький

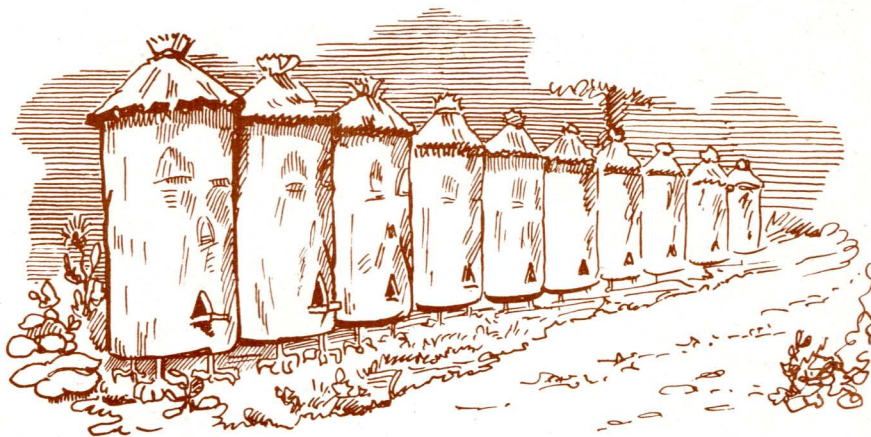
Всі права застережені

ALL RIGHTS RESERVED

Цить, синочку, спати треба,
Сяють зорі серед неба;
Коло тебе мати ляже,
Щось до сну тобі розкаже —
Казка ось тобі смішна
Про ведмедя-ласуна.

В пасіці старого Гриця
Солоденько бджолам спиться;
Спить, не знає сивий дід,
Що в садок заліз ведмідь,
Носом чує меду запах,
Аж мороз іде по лапах.

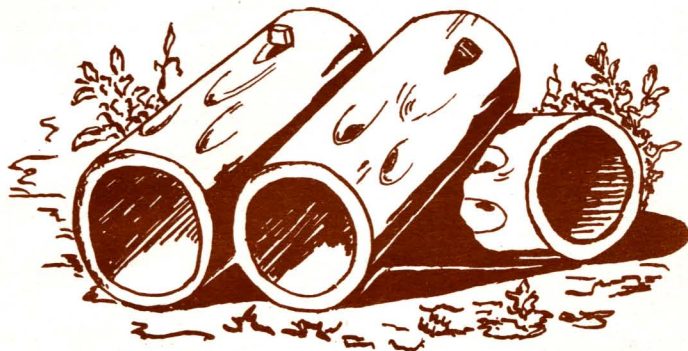
Пасічник з ведмедя славний
(Знають це усі віддавна),
Лапу швидко простягає,
Шапку з вулика скидає,
Набирає меду в жменю,
Пхає в рот, мов у кишеню,
Смокче, лиже, крекче, ссе,
Що аж кудлами трясє.

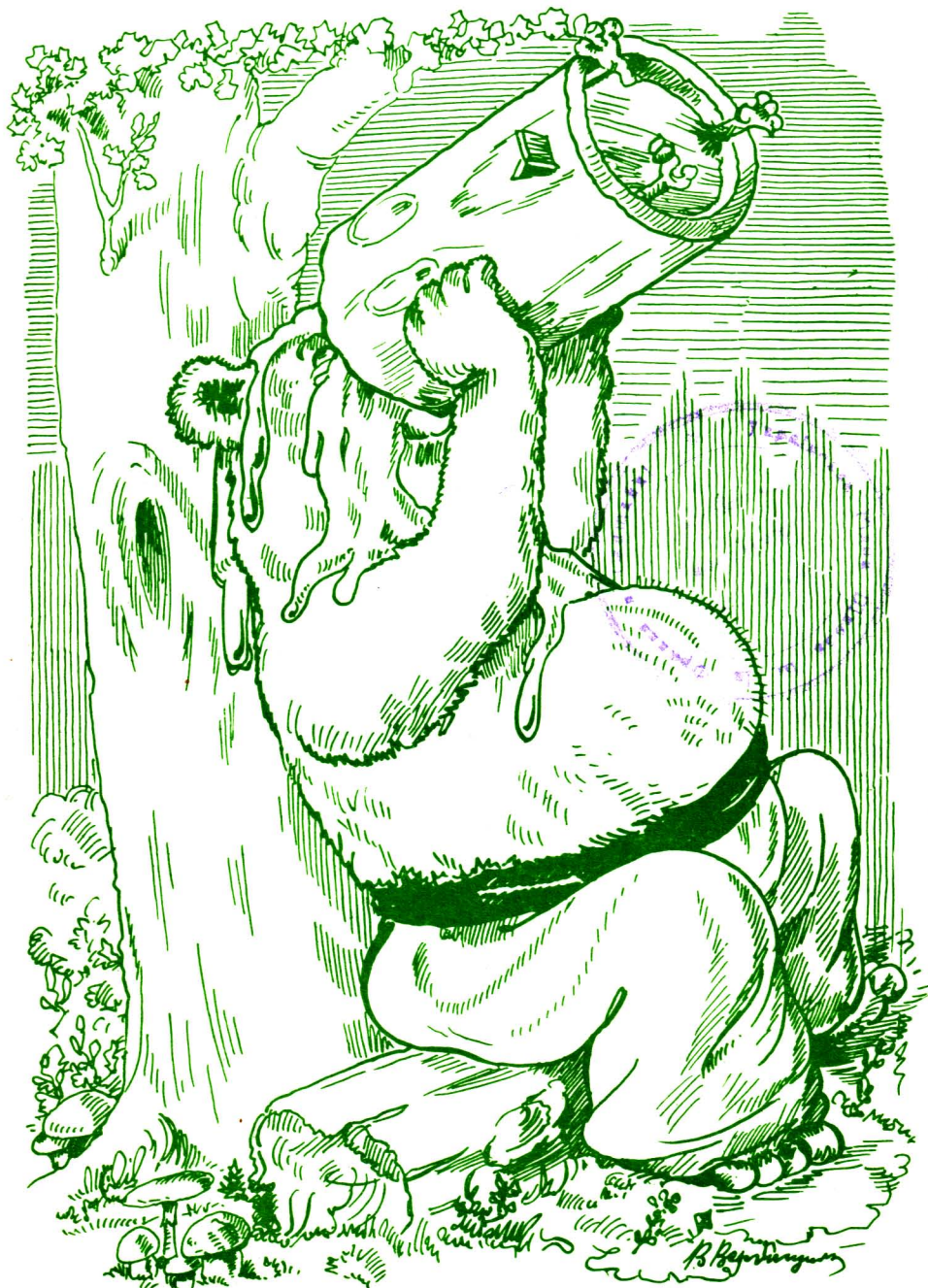

Смокче, лиже - ні, не досить!
„Вуйко“ вулика підносить
І, неначе чай з горняти,
Ну ж медочок попивати...
Мед солодкий, аж пече,
По кожусі вниз тече.

Ну, вже годі! Наситився -
Вулик ще один лишився,
Більше з'їсти вже не сила,
Огортає жаль бурмила:
„З'їсти це - даремний труд,
Як його лишити тут?“
Під паху́ бере він вулик
І тихенько, щоб не чули
Ні собаки, ані люди,
Ні старий Гривко́ із буди,
Чимчикує в темний дім
У проваллі лісовім.

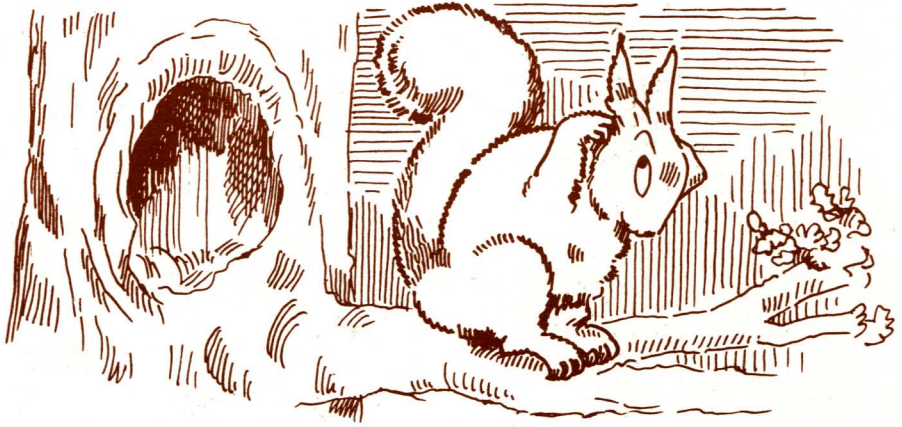

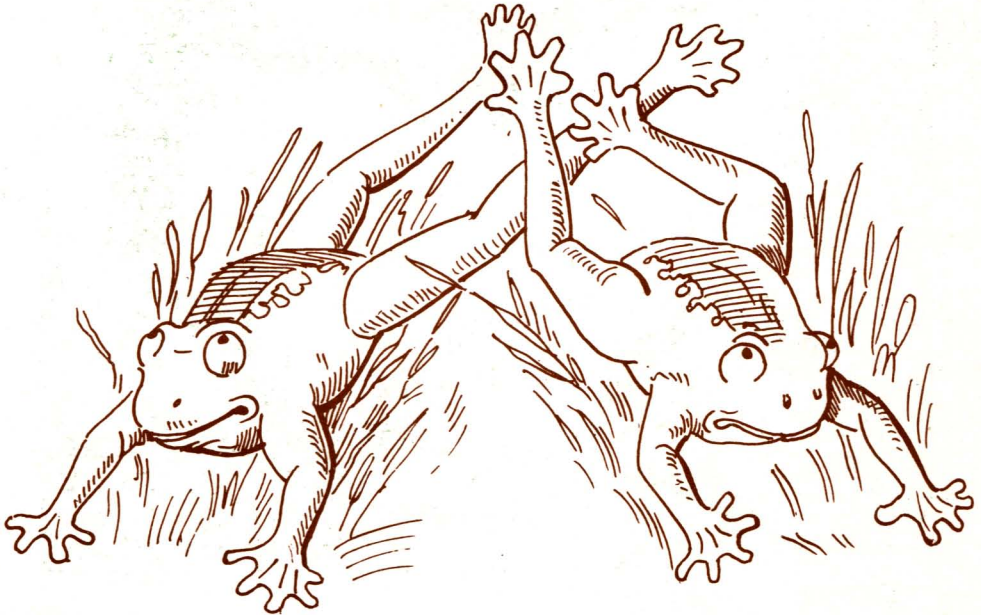
Хоч медок смачний на губи,
 Та болять від нього зуби...
 „Вуйко“ ж наш такий удався,
 Що з дентистами не знався
 І, хоча міцний, мов дуб,
 Мав один дірявий зуб.

Люто в щоці закрутило,
 Аж хвоста присів бурмило;
 Розриває болість щоку,
 То згори вертить, то збоку,
 Сльози із очей кап-кап,
 Гине „вуйко“-товстолап.

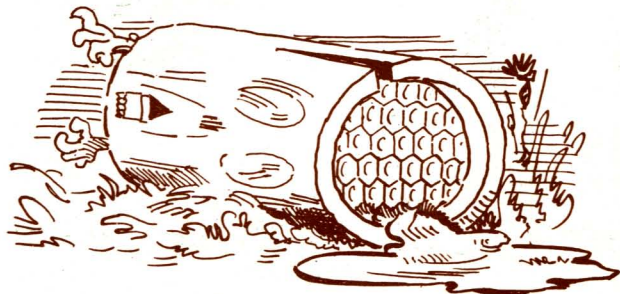
**Каже білка: „Був ведмідь,
А тепер він що? Дивіть!“
Жаби вуйка не впізнали,
У болото повтікали.**

По землі бурмило в'ється:
„Ой, не видержу, здається,
Болю не перенесу,
Вмру напевно без часу.
Радьте, друзі із діброви,
Миші, їжаки і сови,
Хто б мені в пригоді став,
Хто б мене полікував“.

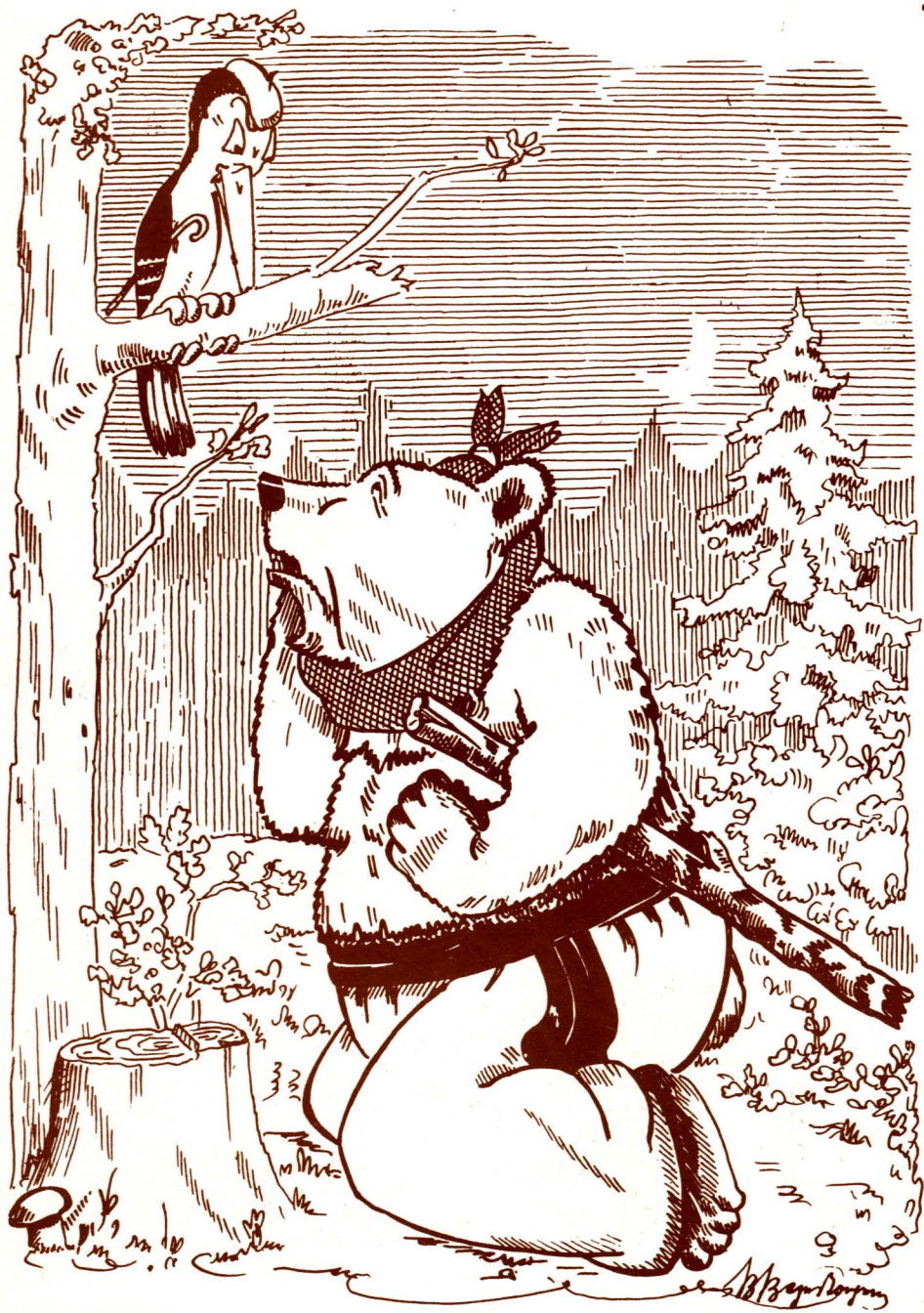

Кажуть друзі із діброви,
Миші, їжаки і сови:
„Рада проста, справа чиста —
Йди, ведмедю, до дентиста.
Дятель близько тут живе,
Він майстерно зуби рве.“

Дятель добре знає діло,
Дзьобом хап за зуба вміло,
Смик — і зуб уже його!
Та обидва враз (ого!)
В різні сторони з пенька
Повалились сторчака.

Хоч отямився бурмило,
Та на серці щось немило,
Зажурився не на жарт:
„Що ведмідь без зуба варт?
Хто його боятись буде:
Птахи, чи зайці, чи люди?“

Став крота ведмідь прохати:

„Дай пораду, пане-брате!

В мене є важка жура:

Де був зуб, тепер діра.

Чим же, — каже, — їсти буду,

Як печеню роздобуду?“

Кріт у чорнім кожушку

Обізвався на пеньку:

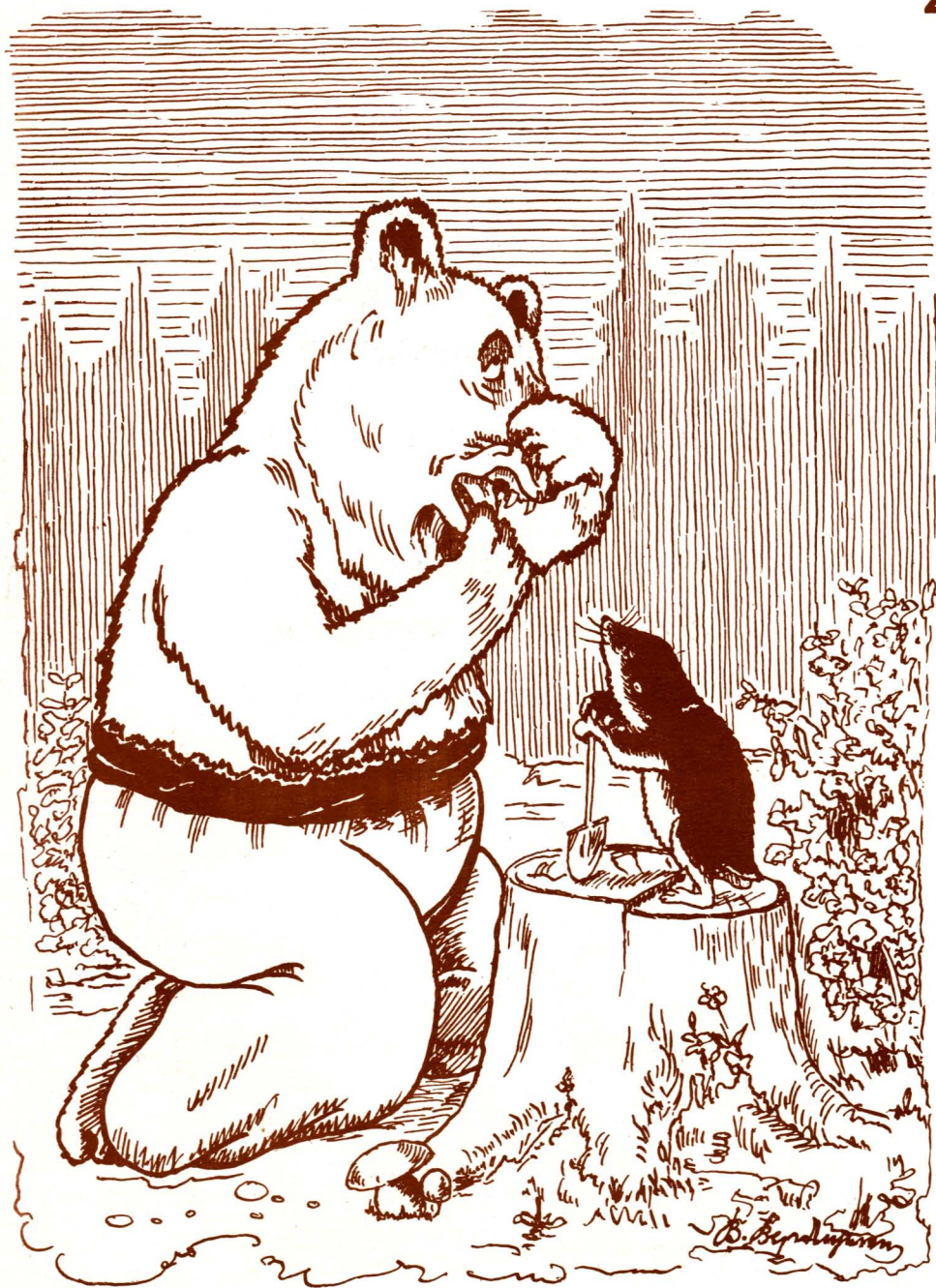
„Кинь, ведмедю, кинь журитись,

Я піду під землю ритись,

Може золото добуду,

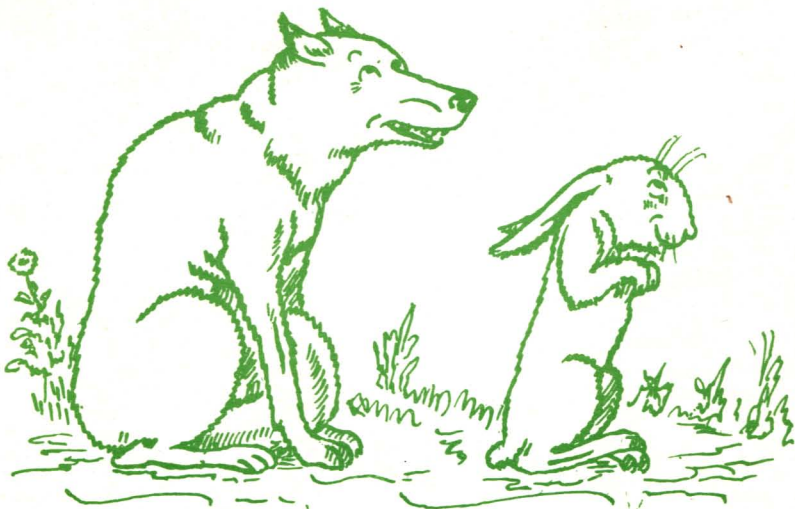
Будеш мати зуб без труду.“

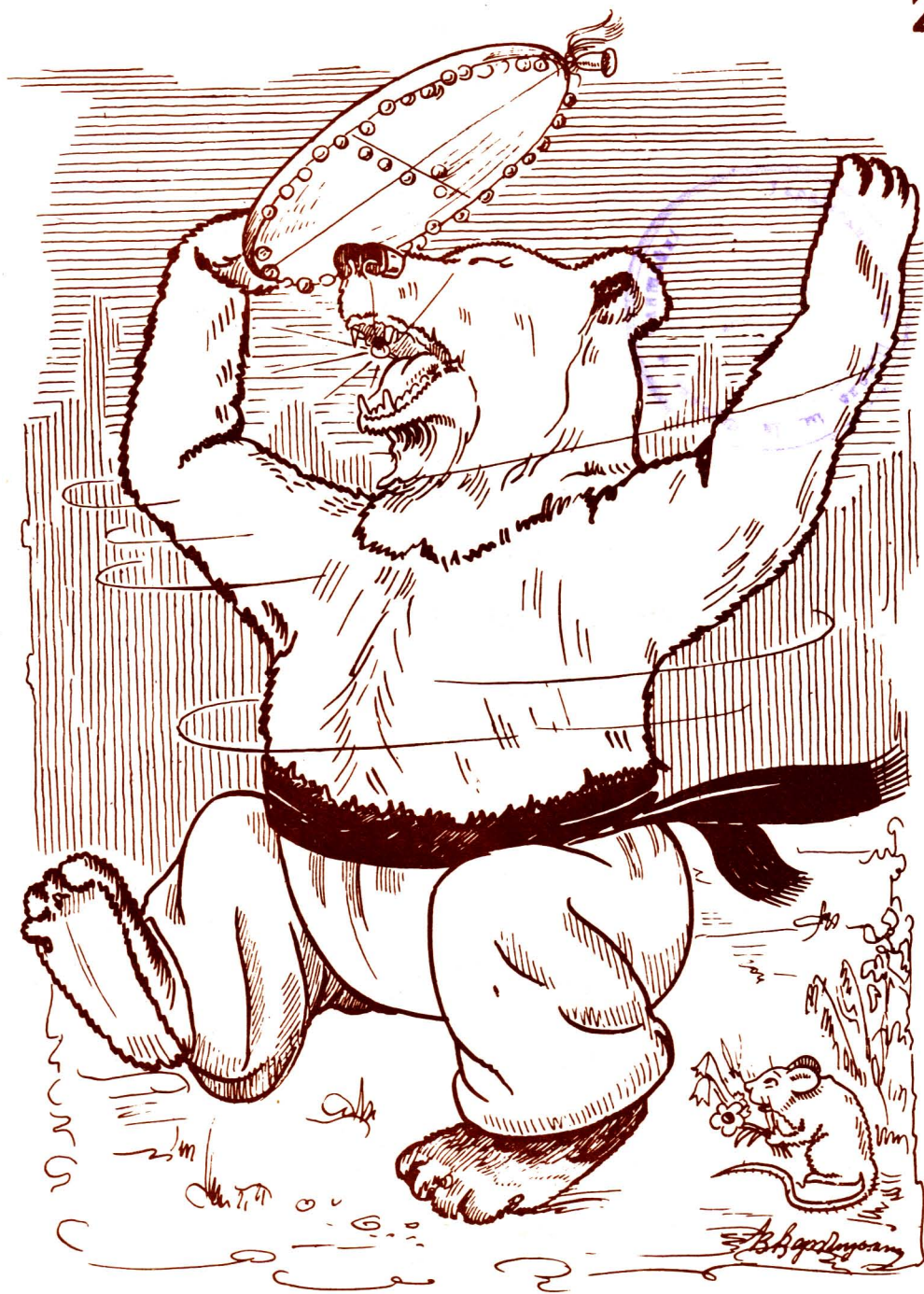

Хто то втішно лісом йде,
Хто танцює і гуде?
То ведмідь отак гуляє,
Зуб блискучий в пащі сяє.
Кріт і дятель — добрі друзі,
Буде плата по заслугі.

Відтоді бурмило грубий
Доглядає пильно зуби:
До дентиста часто йде,
Чи нема тріщини де.
Має щітку, пасту має,
Чисто зуби вимиває,
Бо, як зуби добрі й чисті,
То й солодке можна їсти.

Спи, маленький, все вже спить:

Дятель, білка і ведмідь.

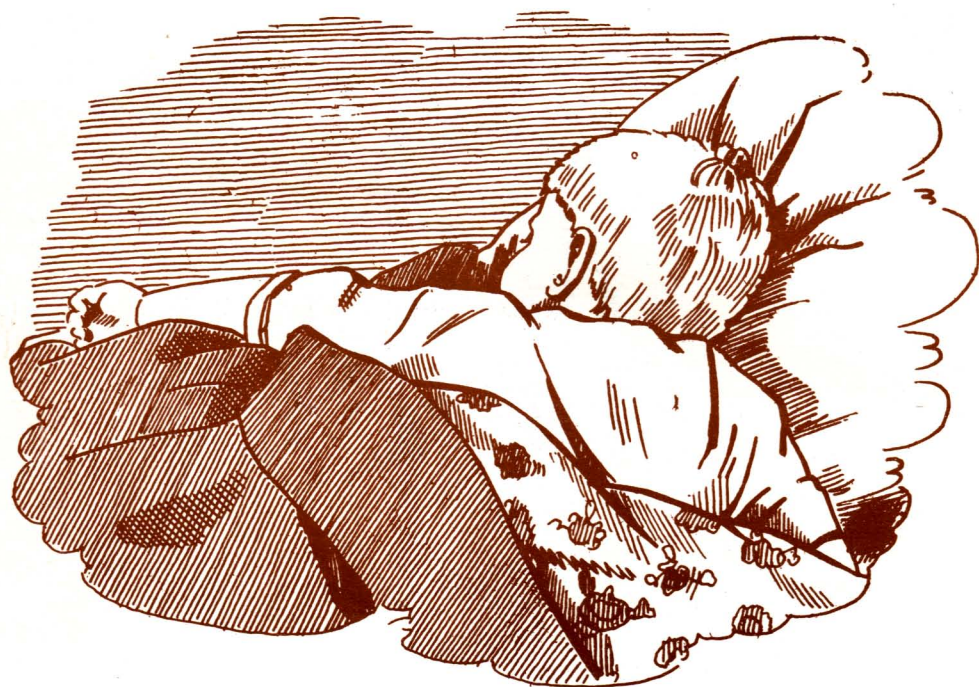
Казочку скінчила мати,

То й тобі вже треба спати.

Попід вікна ходять сні —

На добраніч! Спи, засни.

В-ВО

НАШИМ
ДІТЯМ

ОПДА